

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-10/10)

(2010/C 63/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że dopuszczając możliwość odliczenia od podatku darowizn na rzecz instytucji o zadaniach badawczych i edukacyjnych wyłącznie w przypadku instytucji z siedzibą w Austrii, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom wynikającym dla niej z art. 56 WE oraz art. 40 porozumienia EOG;

— obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji darowizny na rzecz instytucji badawczych i edukacyjnych, realizujących cele niekomercyjne, objęte są swobodą przepływu kapitału na podstawie art. 56 WE. Uregulowanie austriackie zezwala jedynie na odliczenie od podatku darowizn na rzecz tego rodzaju instytucji w kraju, nie zezwalając natomiast na odliczenie darowizn na rzecz podobnych instytucji w innych państwach członkowskich względnie w innych państwach Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Narusza to art. 56 WE i art. 40 porozumienia EOG.

Republika Austrii uzasadnia to uregulowanie tym, że jest to dopuszczalne ograniczenie ulgi z tytułu darowizn w dziedzinie, która odciąża państwo od obowiązku finansowania przypadającego nań w przeciwnym wypadku. Wynika to między innymi z wyroku Trybunału w sprawie C-396/04 Centro di Musicologia Walter Stauffer (¹).

Komisja nie zgadza się z tym uzasadnieniem. Sporne przepisy dokonują rozróżnienia wyłącznie na podstawie kryteriów geograficznych niezależnie od celu wspieranego w ten sposób instytucji. Poza tym nie wykazano, iż istnieje — jak twierdzi Republika Austrii — wzajemne oddziaływanie pomiędzy bezpośrednim finansowaniem państwowym a korzystającymi z ulg podatkowych dotacjami ze strony podmiotów prywatnych. Nawet gdyby zgodnie z twierdzeniami Republiki Austrii to wzajemne oddziaływanie istniało, nie uzasadnia ono zdaniem Komisji ograniczenia swobody przepływu kapitału, gdyż nie

występuje tu kwalifikowany interes z zakresu systematyki podatków w rozumieniu wyroku Trybunału w sprawie C-204/90 Bachmann (²).

(¹) Wyrok z dnia 14 września 2006 r. w sprawie C-386/04 Centro di Musicologia Walter Stauffer, Zb.Orz. s. I-8203.

(²) Wyrok z dnia 28 stycznia 1992 r. w sprawie C-204/90 Bachmann, Rec. s. I-249.

Wniosek o wydanie orzeczenia a trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 11 stycznia 2010 r. — Nickel Institute przeciwko Secretary of State for Work and Pensions

(Sprawa C-14/10)

(2010/C 63/61)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nickel Institute.

Strona pozwana: Secretary of State for Work and Pensions.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy Dyrektywa Komisji 2008/58/WE (zwana „dyrektywą w sprawie trzydziestego DPT”) oraz/lub rozporządzenie Komisji (WE) nr 790/2009 (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie pierwszego DPT”) są nieważne w zakresie w jakim mają one na celu klasyfikację lub ponowną klasyfikację węglanów niklu w odpowiednich aspektach, ponieważ:
 - a) klasyfikacje zostały dokonane bez przeprowadzenia odpowiedniej oceny charakterystycznych właściwości węglanów niklu zgodnie z kryteriami i wymogami w zakresie danych załącznika VI do dyrektywy 67/548/EWG (zwanej dalej „dyrektywą dotyczącą substancji niebezpiecznych”);
 - b) nie wzięto pod uwagę, czy charakterystyczne właściwości węglanów niklu mogą stwarzać zagrożenie podczas normalnego obchodzenia się z nimi i używania ich, w myśl wymogów zawartych w pkt 1.1 i 1.4 załącznika VI do dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych;
 - c) nie zostały spełnione przesłanki zastosowania procedury, o której mowa w art. 28 dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych;

- d) klasyfikacje zostały w sposób niedopuszczalny oparte na oświadczeniu w sprawie zastosowania odstępstwa przygotowanego dla celów oceny ryzyka przeprowadzonej przez właściwy organ na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 793/93; oraz/lub
- e) nie zostały podane powody przyjęcia klasyfikacji, jak tego wymaga art. 253 WE?
- 2) Czy Dyrektywa Komisji 2009/2/WE (zwana dalej „dyrektywą w sprawie trzydziestego pierwszego DPT”) oraz/lub rozporządzenie Komisji (WE) nr 790/2009 (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie pierwszego DPT”) są nieważne w zakresie w jakim mają one na celu klasyfikację lub ponowną klasyfikację wodorotlenków niklu i zgrupowanych substancji niklu (zwanymi łącznie „zaskarżonymi substancjami niklu”) pod określonymi względami, ponieważ:
- a) klasyfikacje zostały dokonane bez dokonania odpowiedniej oceny charakterystycznych właściwości zaskarżonych substancji niklu zgodnie z kryteriami i wymogami w zakresie danych załącznika VI do dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych, lecz na podstawie pewnych metod wnioskowania przez analogię;
- b) nie wzięto pod uwagę, czy charakterystyczne właściwości węglanów niklu mogą stwarzać zagrożenie podczas normalnego obchodzenia się z nimi i używania ich, w myśl wymogów zawartych w pkt 1.1 i 1.4 załącznika VI do dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych; oraz/lub
- c) nie zostały spełnione przesłanki zastosowania procedury, o której mowa w art. 28 dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych?
- 3) Czy rozporządzenie w sprawie pierwszego DPT jest nieważne w zakresie w jakim dotyczy ono węglanów niklu i zaskarżonych substancji niklu, ponieważ:
- a) nie zostały spełnione przesłanki zastosowania procedury, o której mowa w art. 53 rozporządzenia (WE) nr 1278/2008 (zwanego dalej „rozporządzeniem CLP”); oraz/lub
- b) klasyfikacje dla tabeli 3.1 w załączniku VI do rozporządzenia CLP zostały dokonane bez przeprowadzenia odpowiedniej oceny właściwości węglanów niklu i zaskarżonych substancji niklu zgodnie z kryteriami i wymogami w zakresie danych załącznika I do rozporządzenia CLP, lecz na podstawie zastosowania załącznika VII do rozporządzenia CLP?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) w dniu 11 stycznia 2010 r. — Etimine SA przeciwko Secretary of State for Work and Pensions

(Sprawa C-15/10)

(2010/C 63/62)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Etimine SA

Strona pozwana: Secretary of State for Work and Pensions

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zaskarżone klasyfikacje boranów zawarte w dyrektywie Komisji 2008/58 ⁽¹⁾ (dyrektywie w sprawie trzydziestego DPT) oraz/lub w rozporządzeniu Komisji nr 790/2009 ⁽²⁾ (zwanym dalej „rozporządzeniem w sprawie pierwszego DPT”) są nieważne z uwagi na jeden lub więcej z następujących zarzutów:
- (i) Klasyfikacje zostały włączone do dyrektywy w sprawie trzydziestego DPT z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych?
- (ii) Klasyfikacje zostały włączone do dyrektywy w sprawie trzydziestego DPT z naruszeniem dyrektywy 67/548 ⁽³⁾ (zwanego dalej „dyrektywą dotyczącą substancji niebezpiecznych”) oraz/lub w wyniku oczywistych błędów w ocenie, polegających na tym, że:
- a) Komisja nie zastosowała lub zastosowała nieprawidłowo zasadę „normalnego obchodzenia się i używania” określoną w załączniku VI dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych?